

intelligit, et addit non esse in actu intelligibili, quia non est imago, nec repræsentat objectum. Unde infert, prius ordine naturæ esse veritatem in intellectum, quam intellectus cognoscat rem per conceptum repræsentatam, quia prius ordine naturæ actio intellectus terminatur ad conceptum, quam cognoscat rem in illo repræsentatam. Quo sensu videtur dixisse D. Thomas, q. 1 de Verit., art. 1, *cognitionem esse veritatis effectum*. De specie vero intelligibili ait in illa esse veritatem, quatenus illa etiam repræsentat objectum, et secundum illam repræsentationem habet conformitatem cum illo, imperfecto tamen modo, quatenus repræsentatio speciei imperfecta est, et quatenus habitus ad actum, ut imperfectum ad perfectum comparatur. De ipsa autem vi intelligendi, et habitu ejus judicativo, et qui tenet se ex parte potentiæ, nihil dicit; tamen consequenter dicturus etiam esset in eis non esse veritatem, quia non repræsentant objectum.

2. Sed nobis supponendum est, hic solum esse sermonem de veritate cognitionis. Credimus autem cognitionem fieri formaliter per conceptum, seu verbum mentis ut informantem ipsum intellectum; conceptum autem seu verbum mentis in re ipsa non distingui ab actu intelligendi, quatenus est aliquid factum ab intellectu, seu qualitas in facto esse; intellectionem vero, quatenus est actio in fieri, distingui modaliter a verbo, sicut distingui solet actio vel dependentia a termino. Cum ergo cognitio simpliciter significet actualem cognitionem, veritas cognitionis absolute ac simpliciter est in conceptu seu verbo, aut actu intelligendi in facto esse, quia hæc omnia idem sunt, et significant formam, qua intellectus fit actu cognoscens, ac si diceremus veritatem calidi ut sic in calore esse. In actione autem intelligendi ut sic non est quidem veritas cognitionis, quia illa actio non est cognitio simpliciter, sed via ad cognitionem; tamen, eo modo quo est, habet suam veritatem, sicut calefactio, quamvis veritatem caloris non habeat, habet tamen veritatem calefactionis, quia est vera tendentia ad calorem; sic enim actio intelligendi est etiam vera tendentia ad rei cognitionem. Et quamvis dicatur non repræsentare per modum formæ, repræsentat tamen per modum viæ, quia est tendentia ad veram repræsentationem; veritas ergo cognitionis dici potest esse in fieri in actu intelligendi, ut actio est. In specie autem intelligibili non est veritas co-

gnitionis, nisi tanquam in principio et actu primo; est tamen in illa propria veritas entitativa, ratione cujus vera dicitur species intelligibilis talis objecti. Ad quod nil refert quod species intelligibilis repræsentet formaliter ut imago, vel tantum effective et virtualiter ut semen objecti, quia quacunque ratione repræsentet, secundum eam habere potest suam veritatem per debitam commensurationem ad tale objectum, sicut semen hominis non habet quidem in se veritatem humanæ naturæ, nisi virtualiter, seu instrumentaliter, habet tamen veritatem humani seminis secundum debitam proportionem et habitudinem ad talem naturam, vel actionem. Quo etiam fit ut vis intelligendi, seu lumen intellectus, aut habitus illud perficiens, formaliter ac proprie non habeant per se veritatem cognitionis, de qua agimus, ut per se constat; habeant tamen suam accommodatam veritatem, quæ radicaliter dici potest veritas cognitionis, quatenus lumen intellectuale eatenus verum est, quatenus de se inclinatur ad veram rei cognitionem; et idem est suo modo de habitu.

3. Ex quo tandem intelligitur, falsum esse quod dicebatur, prius natura esse veritatem in conceptu mentis, vel in intellectu per conceptum, quam intellectus actu intelligat, quia conceptus mentis seu verbum non prius natura est, quam insit intellectui; non fit enim nisi per educationem de potentia ejus, et ideo non fit in aliquo signo naturæ, in quo non uniatur intellectui, ut possit intellectus per modum potentiæ activæ et receptivæ ad illius productionem concurrere; ergo non prius natura verbum habet veritatem quam illam formaliter communicet intellectui; ergo nec prius natura est in eo veritas, quam intellectus sit actu cognoscens. Patet ultima consequentia, quia non aliter constituitur intellectus actu cognoscens, nisi per informationem verbi seu conceptus. Est ergo veritas cognitionis primo ac per se in intellectu actu cognoscente per verbum, conceptum, seu actum in facto esse, tanquam per formam, qua actu cognoscit. Unde, quod D. Thomas, dicto loco, ait, quæst. 1 de Verit., art. 1, *cognitionem esse quendam veritatis effectum*, intelligendum est, aut de veritate fundamentali, quæ est ipsum esse rei, a quo ut objecto habet cognitio ut vera sit, vel de veritate conformitatis, quæ est per speciem intelligibilem, vel certe de effectu formali, quem verus conceptus menti tribuit.

De notitia apprehensiva.

4. Secundo, dubitari potest an veritas cognitionis sit in apprehensiva notitia, vel tantum in judicativa. Et ratio dubitandi esse potest, quia simplex notitia tantum est apprehensiva, et tamen diximus in illa esse veritatem. Item in sensibus est veritas simplex, ut ex Aristotele supra diximus, et tamen in eis non est, nisi apprehensiva cognitio. Tandem in compositione apprehensiva, etiamsi intellectus nesciat discernere et judicare, sitne in illa veritas an falsitas, nihilominus tamen alterutrum horum in tali apprehensione revera inest; nam, si propositio vocalis aut vera aut falsa necessario est, multo magis mentalis, etiam apprehensiva tantum. In contrarium autem est, quia intellectus non denominatur verus aut falsus, nisi quando judicat. Quamvis enim ego apprehendam hanc propositionem, Astra sunt paria, si dubito et suspendo judicium, nec falsus sum, nec verus; ergo signum est, in illa apprehensione nec veritatem esse, nec falsitatem, alioqui verum vel falsum denominaret. Unde ubi Aristot. ait, 6 Metaph., c. 2, veritatem esse in mente, græce est vox, *dianoia*, quæ sententiam seu intelligentiam significat.

5. Respondetur, veritatem cognitionis proprie esse in judicio, et quemlibet actum intellectus tantumdem hujus veritatis participare, quantum de judicio participat. Nam, si attente res spectetur, intellectus nihil vere cognoscit, donec judicet; ergo nec potest esse verus vel falsus in cognoscendo, donec judicet; ergo veritas cognitionis esse non potest, nisi in judicio. Antecedens manifestum est in cognitione compositiva; quando enim intellectus apprehendit compositionem, et suspendit assensum, ideo est quia ignorat an revera illa extrema ita conjuncta sint in re, sicut per compositionem apprehenduntur. Ut in dicto exemplo de apprehensione hujus compositionis, Astra sunt paria, quamvis intellectus cognoscat aliquo modo quid sint astra, et quis sit numerus par, ignorat tamen omnino an illa duo in re conjuncta sint, et ideo, licet compositionem apprehendat, non judicat; e contrario vero fieri non potest ut intellectus componat prædicatum cum subiecto, actu cognoscendo eorum conjunctionem quam in re habent, vel habere existimantur, quin judicet ita esse vel non esse. Quia, si totum hoc cognoscit, nihil est, quod judicium addere possit. Igitur judicium com-

positionis in cognitione illa consistit, qua cognoscitur prædicatum convenire subiecto, ratione cujus diximus supra, cum D. Thom., veritatem esse in intellectu componente tantum cognitum in cognoscente. Sic ergo veritas compositionis proprie solum est in notitia judicativa.

6. Notitia autem simplex, quæ simplex apprehensio dici solet, in tantum est capax aliquis veritatis, in quantum cognitio est, et aliquam rationem judicii participat. Nam, licet conceptio per simplices actus dici soleat simplex apprehensio, quatenus potentia cognoscens format in se similitudinem rei, et quodammodo illam ad se trahit, et ut distinguatur a proprio judicio quod a nobis datur, cum rem unam cum alia componimus, vel eas dividimus, tamen, quatenus illam apprehensio est aliqua rei cognitio, est etiam aliquale judicium, quo implicite judicatur res id esse, quod de illa cognoscimus. Et hoc modo in tali apprehensione, vel simplici cognitione rei includitur aliquo modo judicium, quia, cum illa apprehensio sit actus potentiæ cognoscitivæ, necessario debet per illam aliquid cognosci; quod autem cognoscitur, ea ratione judicatur; nam quod judicari non potest, ignoratur.

7. Quocirca ad priores rationes dubitandi respondetur, in simplici apprehensione intellectus esse aliquale judicium, licet imperfectum, et secundum illud esse in eo actu veritatem cognitionis. Et idem est dicendum, proportionem servata, de cognitione sensus; quando enim ovis concipit lupum et fugit, quamvis simplicem tantum actum habeat, tamen vere cognoscit illum ut inimicum, et ita judicat, quamvis imperfecto modo; et visus, dum cognoscit hoc album, aliquo etiam modo judicat hoc esse album. Quod si interdum intellectus vel imaginatio videntur aliquid simpliciter apprehendere, nihil omnino judicando, ut quando fingitur mons aureus, aut chymera, vel quid simile, tunc non apprehenditur aliquid ut vera res, sed vel ut possibilis, saltem quoad illam figuram, sub qua apprehenditur, vel ut imaginabilis, seu significabilis per vocem; quo modo dicunt aliqui, tunc magis apprehendi significationem vocis quam rem aliquam. Unde tunc solum cognoscitur id quod consurgeret, si hæc vel illæ partes conjungerentur, et ita hoc ipsum aliquo modo judicatur, et eodem modo est aliqualis veritas simplex in hujusmodi apprehensione, quia revera illud objectum tale apprehendi-

tur vel cognoscitur, quale consurgeret si partes illæ in re copularentur.

8. Unde ad aliam partem de compositione apprehensiva respondetur imprimis, hujusmodi compositiones mentales, quæ sunt absque judicio, regulariter fieri per conceptus vocum potius quam rerum, quia cum in re ipsa non cognoscatur conjunctio prædicati cum subjecto, non etiam apprehenditur secundum rem, sed secundum vocem seu copulam significantem talem unionem. Quod si ita est, tunc illa compositio apprehensiva est in mente, ut vocant, non ultimata, et in ea est veritas vel falsitas, non ut in cognitione, sed ut in signo tantum ad placitum, sicut est in voce vel in scriptura. Deinde dicitur, si hæc apprehensio non judicativa, aliquo modo esse dicitur in conceptu compositivo ipsarum rerum, vel id solum esse, quatenus per illum aliquid concipitur, et aliud ignoratur, vel apprehendi tantum in ordine ad significationem vocis. Prior modus erit, si concipiam astra ut paria, et cognoseam hoc esse possibile, et ignorem an ita sit. Et tunc quoad illud quod cognoscitur, cognitio est non tantum apprehensiva, sed etiam judicativa, et consequenter aut vera aut falsa; quoad aliud vero, sicut non est judicativa cognitio, ita neque vera neque falsa. Imo neque est apprehensiva per modum compositionis intellectus affirmantis vel negantis, sed per modum cujusdam simplicis apprehensionis illius possibilis enunciati, de quo dubitatur an ita sit, necne. Nam si hoc non cognoscitur per talem conceptum, scilicet, hoc esse possibile, non video quid ibi apprehendi possit per veram compositionem, quæ includat copulam de inesse; ergo tantum apprehendi potest per modum quæstionis, an hoc ita sit vel non sit, et tunc non est necesse ut ibi sit aliqua veritas vel falsitas. Posterior modus erit, si extrema illius compositionis vel compositio in se tantum apprehendatur, quatenus est quid significatum hac voce, verbi gratia, Astra sunt paria, et tunc etiam intellectus non apprehendit aliquid affirmando vel negando, sed quasi simpliciter apprehendendo hoc tanquam significatum illius vocis, sive in re ita sit, sive non sit, et quoad illud primum involvitur ibi aliqua cognitio, et consequenter aliquid veritatis simplicis. Sic ergo omnis veritas cognitionis, eo modo quo est, in judicio existit.

SECTIO V.

An veritas cognitionis sit tantum in intellectu speculativo, vel etiam in practico.

1. Ratio dubitandi sumi potest ex quadam vulgari doctrina indicata a D. Thoma, 1 part., quæst. 16, art. 1, et aliis locis, quod veritas dicit conformitatem cognitionis ad rem cognitam tanquam mensurati ad mensuram, juxta illud Aristotelis: *Ex eo quod res est vel non est, propositio vera vel falsa est.* Hinc ergo sequi videtur, in sola speculativa scientia esse proprie veritatem, quia sola scientia speculativa mensuratur ex objecto suo, nam scientia practica potius est mensura sui objecti; ideo enim res arte facta vera est, quia est conformis arti. Rationem autem tetigit D. Thomas illo loco, quia res intellecta duplicem potest habere ordinem ad intellectum, per se, scilicet, et per accidens; per se habet ordinem ad intellectum a quo pendet, per accidens ad intellectum a quo non pendet, sed cognoscitur tantum. Priori modo pendent effectus artis ab arte, et res creatæ a Deo, et ideo non sunt res mensuræ cognitionis, sed potius e contrario; ergo in tali cognitione non est veritas, sed potius in rebus, quatenus illi commensurantur. Posteriori autem modo comparantur res ad scientiam speculativam, et ideo in hac cognitione erit tantum veritas, quatenus commensuratur rei cognitæ. In contrarium autem est, quia etiam in cognitionibus et judiciis practicis est veritas vel falsitas; quis enim neget in compositione et divisione, quæ fit in rebus practicis, non solum moralibus et agibilibus, sed etiam in factibilibus, esse propriissimam veritatem et falsitatem? aut quomodo possent scientiæ practicae esse veræ scientiæ, si non esset in eis veritas? Habent ergo non solum veritatem, sed etiam sua principia per se nota, et conclusiones evidenter veras. Item, si non de veritate complexa, sed de incompleta loquamur, etiam idea artificis, si sit propria et adæquata rei efficiendæ per artem, est maxime vera, tantoque magis, quanto non solum ipsa vera est, sed etiam est causa veritatis artificii. Denique in scientia, quam Deus habet de creaturis, est perfectissima veritas, quamvis sit etiam mensura creaturarum.

2. Dicendum itaque est, veritatem non solum esse in intellectu speculativo, sed etiam in practico, quatenus in eo est rerum agendarum seu efficiendarum cognitio, ut poste-

riora argumenta probant, et docet Aristotel., 6 Ethic., cap. 2, et est res per se satis nota. Ad rationem vero in contrarium dupliciter responderi potest: primo, negando veritatem dicere semper et in rigore relationem mensurati ad mensuram, alioqui non posset dici Deus verus, quia mensuratus non est, etiam per propriam scientiam; videtur ergo sufficere quælibet relatio conformitatis, sive illa sit mensurati ad mensuram, sive e contrario mensuræ ad mensuratum. Sed hæc responsio non videtur esse conformis communi modo sentiendi et loquendi de veritate; omnes enim censent veritatem cognitionis esse in intellectu, quatenus conformatur rei intellectæ, et consequenter esse relationem mensurati, aut se habere ad modum ejus.

3. Respondetur ergo secundo, cognitionem practicam dupliciter posse comparari ad objectum, uno modo in ratione cognitionis, alio modo in ratione causæ, aut efficientis, aut exemplaris, ut est idea artificis. Et hoc quidem posteriori modo cognitio practica sicut est causa, ita est mensura sui objecti, ut habet rationem effectus ipsius, et ideo ut sic non denominatur proprie vera, sed efficax, vel sufficiens ad causandum effectum in suo genere; priori autem modo cognitio practica est vera; unde sub ea ratione comparatur ad objectum suum, ut mensuratum ad mensuram, quia sub ea consideratione præcisa non est causa illius, sed mera cognitio, quæ, ut sic, solum est representatio intentionalis objecti, et ideo veritatem habet, quatenus illi commensuratur. Quod in hunc etiam modum declarari potest: nam scientia ut scientia, etiamsi practica sit, abstrahit ab existentia objecti, et vera est, etiamsi nihil efficiat seu causet; si ergo scientia practica ad objectum secundum se, et ut abstrahit ab existentia, comparetur, sic non est mensura ejus, quia non est causa illius ut sic; ergo talis scientia mensuratur potius ab objecto secundum suam rationem et essentiam considerato, et per conformitatem ad illud habet suam veritatem. Quod tam in artificialibus quam in moralibus facile suaderi potest; nam scientia, seu ars ædificandi, ideo dicitur domum esse in hac proportionem, figura, etc., exstruendam, quia perfectio domus secundum se et quasi natura sua id postulat, considerato fine ad quem ordinatur, et proprietatibus quas requirit, ut, verbi gratia, quod sit utilis, fortis, pulchra. Et dialectica, quatenus practicas scientias imitatur, ideo dicitur syllogismum

esse in tali modo et figura construendam, quia natura syllogismi hoc postulat. Igitur secundum se, et abstrahendo ab existentia, non ideo res arte facta talis construenda est, quia scientia vel ars hoc dicit, sed potius ideo scientia vel ars hoc dicit, talemque ideam proponit talis artificii, quia ipsum ex se postulat talem perfectionem in ordine ad suum finem. Idem videre licet in moralibus, nam medium temperantiæ, verbi gratia, non ideo in tali re consistit, quia moralis philosophia vel prudentia illud dicit, sed e contrario potius, ideo moralis scientia illud dicit, quia illud in se tale est, talemque proportionem requirit. Et ideo dixi in prima secunda, veritatem practiceam moralem non sumi ab appetitu recto tanquam a mensura, sed potius e contrario ipsam esse mensuram appetitus recti. Ratio autem generalis est, quia etiam scientia practica, quatenus scientia est, nititur primis principiis per se notis, quæ præcipue sumuntur ex definitione objecti, et prima proprietate; hæc autem secundum se et abstrahendo ab existentia conveniunt objecto ex intrinseca sua natura sine causalitate talis scientiæ. Igitur veritas hujus scientiæ, ut scientia est et cognitio, mensuratur ex objecto secundum esse essentiæ consideratum. Quia vero illud idem objectum quoad existentiam est effectus talis scientiæ, secundum illum statum mensuratur per illam scientiam, et hoc modo dicimus, domum recte esse constructam, quia est secundum regulas seu ideam artis.

4. *Objectioni satisf.* — Dices: sicut scientia abstractiva comparatur ad objectum abstractans ab existentia, ita scientia intuitiva ad objectum existens; ergo, sicut illa mensuratur ab objecto secundum se, ita hæc ab objecto existente; ergo sub nulla ratione objectum mensuratur per scientiam. Respondetur, concesso antecedente cum prima consequentia, et negando secundam, quia scientia practica non est causa objecti sui existentis, ut est cognitio intuitiva ejus; nam hæc nec est proprie scientia de qua agimus, sed experientia, nec proprie ac per se est practica, sed mera cognitio, quia non est activa objecti, sed supponit factum. Igitur eadem scientia propria, quæ considerat objectum secundum se, et ut abstrahit ab existentia, per voluntatem applicata ad opus, est causa ejus, et ita etiam est mensura operis facti et existentis.

5. Sed adhuc superest difficultas de scien-

tia Dei; nam sequitur scientiam Dei, ut veram, mensurari ab objecto suo. Respondetur, scientiam Dei posse comparari vel ad ipsum Deum, vel ad creaturas. Respectu sui non potest secundum rem habere mensuram, quia non distinguitur a se, seu a suo objecto; est ergo supra omnem mensuram, et per se ipsam vera, imo ipsa veritas; secundum rationem autem ita est; nam ideo Deus veram et adæquatam de seipso scientiam habet, quia ita est in re, sicut seipsum cognoscit. Neque hoc est contra perfectionem aut immensitatem Dei, quia hoc non est esse mensurabilem proprie aut vere, sed est potius per seipsum esse talem, et esse sibiipsi æqualem; sicut esse Deum comprehensibilem a seipso non repugnat perfectioni ejus, sed ad majorem perfectionem pertinet. Si vero scientia illa comparetur ad res creatas, quatenus est scientia practica et causa illarum, prout existentes sunt, sic constat non mensurari ab illis, sed esse potius mensuram earum, et non habere ab eis veritatem, sed potius illas esse veras, quatenus conformes sunt divinis ideis, ut statim dicemus. Considerando vero divinam scientiam, solum prout est simplex intelligentia creaturarum secundum esse essentiæ seu possibile, vel quatenus est intuitiva visio existentia, sic videtur sine inconveniente posse concedi, etiam illius scientiæ veritatem consistere in conformitate ad illa objecta; nam secundum hanc præcisam considerationem non est causa talium objectorum, sed mera intuitio et quasi speculatio, et ideo secundum eandem considerationem non ideo res est talis essentiæ, quia talis a Deo cognoscitur, sed e converso ideo talis cognoscitur, quia talis essentiæ est, neque aliter poterat vere cognosci. Et similiter dicunt sancti et graves Theologi, non ideo rem esse futuram quia Deus illam futuram intuetur, sed quia futura est, ideo Deum illam intueri. Origen., lib. 7 in epist. ad Rom., circa illa verba cap. 8: *Quos vocavit, hos et iustificavit*; Hier., dialog. 3 cont. Pelag., et in c. 16 Isaiæ, 26 Hierem., 2 Ezech.; Chrys., hom. 60 in Matth.; Bed., lib. Variarum questionum, q. 13; significat August., lib. 5 de Civit., c. 20; plures Scholastici, in 1, dist. 38.

6. Ut tamen proprie et caste loquamur, dicere non debemus, divinam scientiam sub his considerationibus mensurari ab his objectis, tum quia Deus ita habet scientiam horum objectorum, ut ab eis illam non accipiat,

sed ex se illam habeat, et ab intrinseco, et ex vi suæ essentialis perfectionis habeat omnem rectitudinem et infallibilitatem ejus. Tum etiam quia illa scientia ita attingit hæc secundaria objecta, ut nullam veram relationem seu habitudinem realem habeat ad illa, sed eminentiori modo illa omnia attingit Deus per hoc, quod seipsum comprehendit. Quia ergo in ratione mensuræ et mensurati contrariæ imperfectiones indicari possunt, ideo dici non potest scientia Dei mensurari ab his objectis, etiamsi vera non sit sine conformitate cum illis.

SECTIO VI.

An in divisione sit veritas æque ac in compositione.

1. Quoniam diximus veritatem cognitionis esse speciali modo in compositione et divisione, operæ pretium erit exponere an sit æque in utraque, vel magis sit in compositione quam in divisione. Videtur enim hoc ultimum, quia in compositione, cum unum de alio affirmatur, intellectus cognoscit conformitatem unius cum alio, et ideo in ea cognitione objective est veritas modo supra exposito; at vero in divisione potius cognoscit intellectus, conceptum illum quem de alia re negat, non habere conjunctionem seu conformitatem cum illa; ergo per illum actum non cognoscit veritatem, sed potius veritatis negationem; ergo non ita est veritas objective in divisione, sicut est in compositione. In contrarium autem est, quia Aristot. et D. Thomas et cum eis cæteri Doctores, æque tribuunt veritatem divisioni ac compositioni. Item quia tam est verum rem non esse quod non est, quam esse quod est; ergo tam est verus intellectus cognoscendo seu componendo illam negationem, quam componendo hanc affirmationem.

2. Dicendum itaque est tam vere ac proprie reperiri veritatem in divisione, sicut in compositione. Nam propositio vocalis negativa tam simpliciter ac proprie vera est, sicut affirmativa; ergo divisio, quæ in mente respondet, tam vera est sicut compositio. Unde (theologicè argumentando) tam est de fide, Deum non esse corporeum, sicut esse æternum; utrumque ergo iudicium æque certum est; ergo et æque verum, licet unum dividendo, aliud componendo feratur.

3. Ad argumentum autem respondetur, veritatem (ut supra dixi) non ita esse objective in compositione et divisione, ut formaliter et pro-

prie cognoscatur per illam, sed solum implicite, quia, dum unus conceptus objectivus ad alium comparatur, in actu exercito quodammodo cognoscitur conformitas inter rem et conceptum. Sicut ergo in compositione cognoscitur hæc conformitas, ita in divisione cognoscitur difformitas seu disconvenientia eorum objectivorum conceptuum, quorum unus de altero negatur, et consequenter in actu exercito cognoscitur difformitas inter formales conceptus illorum objectorum, et virtute etiam cognoscitur conformitas, quam unusquisque eorum conceptuum habet cum suo objecto. Quando enim mens concipit hominem non esse leonem, implicite etiam cognoscit conceptum, quem de homine habet, non convenire leoni, sed unicuique proprium conceptum correspondere. Et hoc modo etiam in divisione includitur cognitio veritatis seu conformitatis, non quidem illorum extremorum inter se, quorum unum de alio negatur; sed uniuscujusque eorum cum suo conceptu; nam in hoc veritas illius negationis fundatur. Vel secundo ac brevius dici potest, sicut cognoscere conformitatem prout est, verum est, ita etiam cognoscere difformitatem prout est, verum esse; et hoc ipsum per divisionem significari, et in actu exercito cognosci, et ideo veritatem propriissime esse in divisione, sicut in compositione.

SECTIO VII.

Utrum veritas aliqua sit in rebus, quæ sit passio entis.

1. Hæc quæstio est præcipue intenta in hac disputatione, nam ad explicandam veritatem entis reliqua præmisimus. Videtur ergo fieri non posse ut veritas aliqua sit passio entis realis, primo quidem ex Aristotele, 6 Metaph., in fine, dicente, verum et falsum non esse in rebus, sed in mente, et in hoc constituite differentiam, quod bonum et malum sunt in rebus, non autem verum et falsum, sed in mente tantum. Secundo, quia verum supra ens aut nihil addit, aut solam denominationem extrinsecam; ergo nullo modo potest esse proprietas entis. Probatur consequentia, quia si nihil addit, nihil aliud est quam ipsemet ens, et consequenter non magis est proprietas ejus, quam ipsum ens sit proprietas sui. Si autem addit solam denominationem extrinsecam, illa non potest sufficere ad rationem proprietatis entis. Tum quia alias infinitæ proprietates hujusmodi possent multiplicari,

quia infinitæ possunt esse hujusmodi denominationes. Tum etiam quia hæc denominatio communis est non entibus, seu entibus rationis; sicut enim aurum dicitur verum aurum, ita ratio rationis potest dici verum ens rationis, et (sicut nuper dicebamus) ita negatio habet veritatem, sicut affirmatio; non ergo potest veritas ratione hujus denominationis esse proprietas entis realis, de qua agimus. Tum denique quia alias etiam falsitas posset dici proprietas entis realis; nam, sicut potest ens vere cognosci, ita etiam false; ergo sicut inde denominatur verum, hinc potest denominari falsum.

2. Primum vero antecedens hujus rationis declaratur et probatur; nam cum ens aliquid, verbi gratia, aurum, dicitur verum aurum, dupliciter potest esse aut intelligi talis denominatio. Primo, ut sit omnino absoluta et intrinseca, et hoc modo nihil potest addere tali enti, sed solum magis explicare entitatem et realitatem ejus, quia hoc modo esse verum aurum, nihil aliud est quam non esse tantum apparens vel fictum, sed habens propriam et realem naturam et essentiæ auri. Hoc autem nihil aliud est quam esse aurum; ergo esse verum aurum, quoad hanc denominationem, nihil addit supra esse aurum. Et eadem ratione in universum, esse verum ens reale nullum alium conceptum dicit, quam esse ens reale, id est, non fictum, neque chymericum. Qua ratione supra dicebamus, rem nihil addere supra ens reale, quia nihil dicit, nisi habere ratam essentiæ, quod nihil aliud est quam habere realem essentiæ, et idem est dicere veram essentiæ. Et sumendo hoc sensu denominationem veri, dixisse videtur Augustinus, lib. 2 Soliloquiorum, cap. 5, *verum esse id quod est, non autem id quod videtur, aut quod tale est, quale videtur; quia, etiamsi res non videatur, neque conformitatem habeat cum aliqua cognitione, nihilominus vera est*; in quo significat veritatem non esse denominationem extrinsecam. Et in eodem sensu quadrat definitio Avicennæ dicentis: *Veritas uniuscujusque rei est proprietas sui esse, quod stabilitum est ei*. Cum enim aliquid esse proprietatem, non sumit illam vocem ut significare solet passionem seu facultatem aliquam, sed significat esse proprium, id est, non extraneum, nec alienum, quod nihil addit supra ipsum esse, sed explicari potest ad modum relationis identitatis; sic enim dici potest relatio proprietatis; nam hoc modo sic unaquæque res habet illud esse quod suum

est, seu quod stabilitum est ei, et hoc ipsum est habere veritatem talis entis.

3. Alio vero modo potest illa denominatio sumi, non ut absoluta et intrinseca, sed ut aliunde proveniens, et hoc modo esse non potest nisi extrinseca rei denominatio, scilicet, quod vere talis enunciatur, seu enunciabilis sit. Quod sensisse videtur D. Thomas, 1 part., quæst. 16, art. 1, dicens, *verum nominare id, in quod tendit intellectus, esseque in intellectu secundum quod conformatur rei intellectæ, et ab intellectu derivari ad rem intellectam, quæ vera dicitur secundum quod habet aliquem ordinem ad intellectum*. Constat autem, ex conformitate intellectus ad rem, solum resultare in re cognita denominationem extrinsecam. Unde art. 6 expresse dicit D. Thom., *omnes res creatas denominari veras una et eadem veritate, scilicet, veritate intellectus divini, a qua tamen non possunt nisi extrinsece denominari*. Et in solutione ad 2 hoc confirmat ex Anselm., lib. de Verit., c. 11, dicente, *sicut tempus se habet ad temporalia, ita veritas ad res veras*; quod D. Thomas intelligit de uno tempore communi, a quo constat solum extrinsece res temporales denominari. Ratione denique patet, quia aut res est vera, quia conformatur intellectui, aut quia intellectus conformatur ad ipsam. Primum dici non potest, quia potius ex eo quod res est vel non est, intellectus est verus; alias incidere in errorem philosophorum dicentium, nihil esse verum, nisi quod intelligitur. Si autem secundum dicatur, aperte sequitur illam tantum esse denominationem extrinsecam, quia intellectum conformari ad rem, nihil ponit in re, nisi tantum vere cognosci. Præter illa autem duo nihil aliud excogitari potest, quia ex communi omnium consensu, omnis veritas sumitur ex conformitate intellectus et rei. Et confirmatur, quia falsitas in rebus esse non potest, nisi denominatio extrinseca; ergo nec veritas; nam oppositorum eadem est seu proportionalis ratio. In contrarium autem est, quia, teste Aristotele, lib. 2 Metaph., cap. I, *ut unumquodque est, ita et verum est*; quibus verbis significat, veritatem ita comitari ens, ut juxta gradum et rationem entitatis sit in unoquoque gradus veritatis; signum ergo est veritatem comitari ens ut passionem ejus.

Transcendentalis veritas an sit.

4. In hac re constat, veri denominationem solere rebus attribui; sic enim dicere sole-

mus esse verum aurum, ut illud ab apparenti distinguamus, et verum hominem, ut distinguamus a picto, et verum Deum, ut a falsis illum separemus, et hoc modo loquuntur non solum sacræ et profanæ litteræ, sed etiam universi homines. Unde plane fit, eandem veri appellationem posse cuilibet enti reali attribui, vel ut ab ente ficto et imaginario separetur, vel ut in sua specie et ratione propriam talis rei essentiam habere judicetur; nam quoad hæc duo eadem est hujus appellationis ratio in omnibus entibus. Atque hinc rursus manifestum etiam est, verum sub aliqua ratione esse attributum entis, et cum illo converti. Ut autem declaretur qualis sit hæc denominatio, oportet ante omnia exponere quid sit hæc veritas quæ enti attribuitur, ut inde constet quomodo possit esse proprietas ejus, et cum illo converti. Possunt ergo varii modi explicandi veritatem excogitari.

Prima sententia circa quid sit improbat.

5. Primus est veritatem transcendentalem significare quamdam proprietatem realem absolutam et ratione ratiocinata distinctam ab ente. Ita sentiunt quidam Thomistæ moderni, 1 part., q. 16, et putant esse sententiam D. Thomæ, quæst. 1 de Verit., art. 8; Capreoli, in 1, dist. 19, quæst. 3, concl. 3; Soncin., 6 Metaph., quæst. 17; Javel., tract. de Transcendentalib., cap. 5. Probat, quia veritas est realis perfectio; ergo dicit rationem realem, non relativam; ergo absolutam; et non est nomen synonymum idem significans quod entitas; ergo dicit perfectionem saltem ratione distinctam ab entitate. Primum antecedens patet, tum quia rem esse veram non est aliquid fictum, imo hoc ipsum videtur excludi nomine veritatis; tum etiam quia res omnes ex se sunt veræ, et non ex intellectus consideratione; tum præterea quia veritas in Deo est magna perfectio, et illa est mensura veritatis creatæ; tum denique quia cum veritas sit proprietas, non potest non esse perfectio realis. Quod vero illa relativa non sit, facile inferius probabitur. Quod denique veritas et entitas non sint idem tanquam synonyma, constat ex communi modo concipiendi omnium, et ex diversis definitionibus, quibus earum conceptus objectivi a nobis explicantur; necesse est ergo saltem ratione ratiocinata distingui. Imo, secundum sententiam Scoti supra tractatam cum de his passionibus in communi ageremus, dicendum esset distingui formaliter ex natura rei.

6. Sed in hac sententia, et in omnibus sequentibus observandum est, aliud esse loqui de toto illo quod includit veritas in essendo, aliud vero de eo quod addit veritas supra entitatem, seu (quod idem est) verum supra ens. Priori modo admittimus veritatem entium realium dicere perfectionem realem, ut argumenta facta probant, et alia, quibus supra ostendimus unitatem non dicere solam negationem, sed entitatem sub negatione; sic enim nunc asserendum est, veritatem non dicere solam rationem extrinsecam, vel intellectu fabricatam, sed esse entitatem sub aliqua alia ratione significatam, vel addendo aliquid, quod nunc inquirimus. In hoc ergo sensu vera est dicta sententia, et revera D. Thomas, Capreol. et antiquiores Thomistæ nihil aliud intendunt, moderni vero plus significare videntur.

7. Alio ergo modo intelligi potest, veritatem addere enti supra rationem essentialis, vel entitatis, proprietatem absolutam et realem. Et hoc sensu existimo falsam esse prædictam sententiam. Et primum, si intelligatur de perfectione ex natura rei distincta, sufficienter probari potest, tum argumentis supra factis contra Scotum de passionibus entis in genere, tum ex supra dictis de distinctionibus ex natura rei. Nam hic non potest intervenire realis distinctio rei a re, ut omnes fatentur, quia nullum est fundamentum ad fingendam talem distinctionem; neque etiam potest esse distinctio modalis, tum quia nullum indicium distinctionis inter talem modum et ens excogitari potest; sunt enim omnino inseparabilia, ita ut vix possint etiam intellectu præscindi, ut statim dicam. Tum etiam quia nulla res intelligitur esse vera per modum superadditum, sed per suam entitatem, quam si habeat, etiamsi omnem alium modum separet, intelliges manere veram rem, vel in ratione entis, vel in ratione talis entis, quale aptum est tali entitate constitui. Atque hæc ratio cum proportionem applicata probat etiam non posse veritatem addere supra entitatem perfectionem aliquam ratione ratiocinata condistinctam ab entitate; nam, si ita condistinguuntur, ut neutrum extremum in præciso conceptu alterius includatur (sic enim loquimur), separetur ratione veritas ab ente, et argumentor de utroque extremo. Ens sic præcisum est intelligibile quantum est ex se, tum quia directo et proprio conceptu ab intellectu concipitur, tum etiam quia, quantum unumquodque habet de esse,

tantum habet de intelligibilitate, ut alias dixit D. Thomas, quæst. 16, 1 par., art. 3; ergo ens in illo præciso conceptu includit omnem perfectionem realem, quæ requiritur ad rationem veri, quia, hoc ipso quod ens est intelligibile, verum est; nam hoc sensu dicitur verum esse objectum intellectus, et quia inter omne ens intelligibile, et intellectum, potest esse conformitas. Ex alio vero extremo etiam sumitur argumentum; nam aut veritas sic præcisa intelligitur includere entitatem realem, et sic non præscinditur dicto modo, vel illam non includit, et sic non dicit perfectionem realem. Et hoc totum significavit D. Thomas, dict. quæst. 16, 1 par., art. 3, ad 3, dicens, *quamvis ens possit apprehendi, non apprehensa ratione veri, id est, includendo illam expresse ac formaliter, tamen e contrario non posse apprehendi verum, quin apprehendatur ratio entis: quia ens cadit in ratione veri: neque etiam posse apprehendi ens, nisi ad eam apprehensionem ratio veri consequatur*, id est, quin ipsum ens, quantumvis præcise conceptum, verum sit, et sub ratione veri apprehendi possit, etiamsi nulla perfectio absoluta ei addatur. Et addit exemplum dicens: *Et est simile si comparemus intelligibile ad ens, non enim potest intelligi ens, quin ens sit intelligibile, sed tamen potest intelligi ens, ita quod non intelligatur ejus intelligibilitas; et similiter ens intellectum est verum, non tamen intelligendo ens intelligitur verum*.

8. Præterea argumentor secundo, inquirendo quænam sit hæc perfectio absoluta, quam verum addit supra ens; non enim potest intelligi ita absoluta, ut nec respectum transcendentalem aut secundum dici (ut vocant) includat, ut etiam prædicti auctores fatentur ex communi omnium conceptu; nam omnes concipiunt veritatem per conformitatem inter rem et intellectum, vel in ordine ad illam; ne facile fingi posset aut explicari talis ratio realis omnino absoluta, et distincta a ratione entis, in qua veritas consistat. Si autem dicatur hæc ratio absoluta cum respectu transcendentali, vel explicata per modum respectus, ille esse non potest nisi in ordine ad aliquem intellectum; sed veritas ut explicata per talem respectum non potest esse aliud quam entitas ipsa cum eodem respectu; neque supra eam addere potest rationem realem absolutam etiam ratione distinctam; ergo. Major probatur ex dicta veritatis definitione, quæ declarat veluti primam conceptionem ejus. Nam veritas adæquationem